

UZASADNIENIE

Powód K. O. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) K. O. w P. o zasądzenie od pozwanej M. P. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) w S. kwotę 99.716,27 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 32.689,72 złotych od dnia 2 maja 2012 do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 14.592,92 złotych od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 24.237,10 złotych od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 10.060,91 złotych od dnia 9 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 6.494,40 złotych od dnia 14 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 11.641,22 złotych od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,

oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 99.716,27 złotych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 2-7).

W piśmie procesowym z dnia 27 lutego 2017 roku (data wpływu) powód sprecyzował żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanej 99.716,27 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot :

- 32.689,72 złotych od dnia 2 maja 2012 do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 14.592,92 złotych od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 24.237,10 złotych od dnia 30 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 10.060,91 złotych od dnia 9 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 6.494,40 złotych od dnia 14 stycznia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- 11.641,22 złotych od dnia 16 stycznia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku

oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 99.716,27 złotych od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł, również o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo k. 29-30).

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 kwietnia 2017 roku Sąd uwzględnił w całości powództwo (wyrok zaoczny k. 53-54).

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwana wniosła o uchylenie w całości tego wyroku i oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, zwolnienie pozwanej od ponoszenia kosztów w całości z uwagi na fakt, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku dla siebie i rodziny, a nadto przyznanie pozwanej, pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego. Pozwana wniosła, również o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanemu wyrokowi zaocznemu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała prawdziwość dokumentów prywatnych przedstawionych przez powoda wraz z pozwem. Wskazała, że większość faktur przedstawionych przez powoda została opłacona. W związku ze zleceniami, które nie zostały opłacone przez pozwaną, kontaktowała się ona z powodem i informowała, że nie otrzymała wszystkich wymienionych faktur. Pozwana zakwestionowała, również większość podpisów na fakturach,

twierdząc, że nie pochodzą od niej, jak również podniosła, że nie upoważniała innych osób do odbioru faktur. Informacja o braku upoważnienia została przekazana powodowi telefonicznie z tego powodu nie wszystkie faktury zostały pozwanej przekazane i w związku z tym, nie miała podstaw do ich zapłacenia. Powód nie uwzględnił, również żądania pozwanej o przesłanie ponownie brakujących faktur. Pozwana zakwestionowała podpisanie dokumentu (informacja finansowa – saldo), twierdząc, że podpis nie pochodzi od niej, jest nieczytelny i jest parafką innej osoby. Pozwana również podniosła zarzut przedawnienia należności z faktury VAT nr (...) (sprzeciw k.71-74).

Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2017 roku Sąd zawiesił rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu wydanemu przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 20 kwietnia 2017 roku (k. 86).

W piśmie procesowym z dnia 27 czerwca 2017 roku (data wpływu) powód wniósł o utrzymanie w mocy wyroku zaocznego w całości (k. 95-98 akt).

Na rozprawie w dniu 6 listopada 2017 roku przed wyrokowaniem, strony podtrzymały stanowiska w sprawie (stanowiska stron w protokole z dnia 6.11.2017r., czas: 00:02:25 – 00:02:41).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. O. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) K. O. w P. i zajmuje się szyciem odzieży (dowód: okoliczność bezsporna, wypis z (...) k. 23 akt).

Pozwana M. P. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) w S. (dowód: okoliczność bezsporna, wypis z (...) k. 24 akt).

W dniu 2 kwietnia 2012 roku pozwana zawarła z powodem w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umowę sprzedaży towaru w postaci odzieży za cenę 41.689,72 złotych. Towar został wydany przez powoda pozwanej. Powód wystawił fakturę VAT nr (...) z terminem zapłaty do 30 kwietnia 2012 roku. Pozwana uiściła jedynie część należności z tej faktury, pozostawiając do zapłaty kwotę 32.689,72 złotych (dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 02.04.2012r. k. 11).

W dniu 1 września 2014 roku strony zawarły kolejną umowę sprzedaży na podstawie, której pozwana nabyła odzież za cenę 14.592,92 złotych. Po wydaniu towaru pozwanej, powód wystawił fakturę VAT nr (...) z terminem płatności do dnia 30 listopada 2014 roku. Pozwana nie uiściła żadnej kwoty z tej faktury (dowód: faktura nr (...) z dnia 01.09.2014r. k. 12).

Kolejną umowę sprzedaży strony zawarły w dniu 30 września 2014 roku. Za nabyty od powoda towar pozwana miała zapłacić na podstawie faktury VAT (...) cenę 20.232,22 złotych. Termin płatności upłynął pozwanej w dniu 29 grudnia 2014 roku. Pozwana nie zapłaciła należności z tej faktury (dowód: faktura (...) z 30.09.2014r. k. 13).

W tym samym dniu na podstawie faktury VAT (...) pozwana nabyła towar za cenę 24.998,03 złotych. Powyższą cenę miała zapłacić do dnia 29 grudnia 2014 roku. Mimo pobrania towaru, pozwana nie zapłaciła za niego w całości, a do uiszczenia z tej faktury pozostała kwota 4.004,88 złotych (dowód: faktura VAT (...) z 30.09.2014r. k. 14).

W dniu 9 października 2014 roku pozwana nabyła od powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej towar za cenę 11.684,51 złotych. Pozwana zabrała towar od powoda, jednakże z wystawionej faktury VAT nr (...) zapłaciła jedynie część należności. Termin płatności upłynął w dniu 8 stycznia 2015 roku, a do zapłaty pozostała kwota 10.060,91 złotych (dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 09.10.2014r. k. 15 akt).

W dniu 15 października 2014 roku pozwana kupiła od powoda odzież za cenę 6.494,40 złotych. Towar został wydany pozwanej. Powód wystawił fakturę (...) z terminem płatności do dnia 13 stycznia 2015 roku. Do zapłaty z tej faktury pozostała pozwanej kwota 10.060,91 złotych (dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 15.10.2014r. k. 16).

Kolejne dwie umowy pozwana zawarła z powodem w dniu 17 października 2015 roku. Na podstawie faktury VAT nr (...) pozwana powinna zapłacić kwotę 10.326,10 złotych. Termin płatności z tej faktury upłynął w dniu 15 stycznia 2015

roku. Pozwana nie zapłaciła tej należności. Pozwana, również nie zapłaciła kwoty 1.315,12 złotych z faktury VAT (...) za odzież nabytą od powoda w tym samym dniu. Termin płatności upłynął dnia 15 stycznia 2015 roku (dowód: faktura VAT nr (...) z 17.10.2014r., k. 17 oraz faktura VAT (...) z dnia 17.10.2014r. k. 18).

Pozwana zamawiała u powoda towar telefonicznie lub faksem. Pozwana przyjeżdżała do powoda po towar osobiście swoim transportem, bądź wysyłała do powoda swojego pracownika. Przy odbiorze towaru, faktury były odbierane przez pozwaną bądź jej pracownika, który dysponował pieczętką firmową pozwanej. Pozwana uiszczała należności z poprzednich umów również i wtedy, gdy faktury odbierał jej pracownik, np. tak było przy fakturze nr (...) z dnia 31 maja 2014 roku (dowód: faktura nr (...) z dnia 31.05.2014r. k.99, wyciąg z konta powoda z 01.10.2014r. k.100, zeznania świadka P. P. e protokół rozprawy z dnia 31 lipca 2017r. czas 00:17:54- 00:22:15, zeznania pozwanego e -protokół rozprawy z dnia 31 lipca 2017r. czas 00:47:38-00:53:50).

Powód doręczył pozwanej wszystkie wystawione faktury, na każdej odebranej fakturze pozwana stawiała pieczętkę firmową i dokument opatrywała własnym podpisem (dowód: zeznania świadka P. P. e -protokół rozprawy z dnia 31 lipca 2017r. czas 00:17:54- 00:22:15, 00:30:47, zeznania świadka P. R. e -protokół rozprawy z dnia 31 lipca 2017r. czas 00:36:53-00:42:01- 00:44:13).

W związku z trudnościami finansowymi, pozwana przestała płacić za odebrany od powoda towar. W dniu 26 listopada 2015 roku pozwana przyjechała do zakładu powoda, by uzgodnić możliwość spłaty zadłużenia, bądź zwrotu pobranej odzieży. Powód zgodził się, by pozwana zwróciła część niesprzedanej odzieży, a pozostałą kwotę za towar sprzedany zapłaciła po uzgodnieniu salda wzajemnych rozliczeń. Powód dokonał stosownych wyliczeń i przygotował informację finansową – saldo w dniu 24 listopada 2015r. Pozwana w obecności pracownika powoda P. P. w dacie pobytu w zakładzie powoda podpisała dokument pt. „informacja finansowa – saldo” z dnia 24 listopada 2015 roku”. Pozwana w dacie podpisania tej informacji, otrzymała, również fakturę korygującą VAT nr 01/11.2015 potwierdzającą zwrot odzieży w postaci: spodni, żakietów, bluzek, płaszczy, narzutek, tunik, ponczo, kurtek wraz ze wskazaniem cen jednostkowych netto, brutto oraz ilością sztuk (dowód: faktura korygująca (...), saldo k. 112, zeznania świadka P. P. e protokół rozprawy z dnia 31 lipca 2017r. czas 00:25:42-00:27:31, 00:33:30, zeznania pozwanego e -protokół rozprawy z dnia 31 lipca 2017r. czas 00:53:50-01:00:39).

Mimo uznania długu, pozwana do dnia wyrokowania nie spłaciła należności za pobrany towar. Nie reagowała, również na przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 18 listopada 2016 roku (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 18.11.2016r. k. 20-21 oraz upoważnienie do dochodzenia należności przez G. P. k. 22).

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano na podstawie powołanych wyżej dokumentów prywatnych złożonych do akt sprawy przez powoda, zeznań świadków P. P., P. R., oraz zeznań powoda. Wiarygodność dokumentów prywatnych, zeznań świadków oraz zeznań powoda nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwaną, która nie wykazała żadnej inicjatywy dowodowej, by potwierdzić zasadność swoich zarzutów, a jednocześnie podważyć podstawę faktyczną i prawną powództwa.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r. (I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc

dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy, podlega natomiast ocenie według ogólnych reguł swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez powoda w postaci faktur, uzgodnienia sala, a więc dotyczące stanu rozliczeń finansowych między stronami z tytułu zawartych umów sprzedaży, za wiarygodne, potwierdzające rzeczywisty stan rzeczy. Treść tych dokumentów została potwierdzona przez świadków oraz powoda, którzy wydawali towar pozwanej, wystawiali faktury, uczestniczyli w realizacji umów sprzedaży z pozwaną. Pozwana w obecności pracownika powoda podpisała saldo i nie miała żadnych zastrzeżeń. Zresztą część należności ze spornych faktur została uiszczona.

Na rozprawie w dniu 6 listopada 2017r. Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanej o odroczenie rozprawy i przesłuchanie pozwanej na kolejnym terminie. Przez wiele miesięcy pozwana deklarowała chęć złożenia zeznań przed sądem miejsca zamieszkania, nie sygnalizując że ma problemy zdrowotne. Sąd powyższy wniosek uwzględnił, lecz jak wynika z przesłanej odezwy z SR, pozwana na przesłuchanie nie stawiała, a z wykonanej opinii wynika, że ze względu na stan zdrowia stawienie się na rozprawie nie jest możliwe (zaburzenia depresyjne, oczekiwanie na hospitalizację). Pełnomocnik pozwanej nie przedłożył jednak żadnego zaświadczenia lekarskiego, z którego wynikałby brak możliwości przesłuchania pozwanej w miejscu pobytu, nie wnosił również o przeprowadzenie takiej czynności dowodowej.

Należy wskazać, że rozprawa ulega obligatoryjnemu odroczeniu, stosownie do art. 214 § 1 k.p.c. jeżeli sąd stwierdzi nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo, jeżeli nieobecność strony jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć. Jednakże w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego wyrażane były także zapatrywania, że nieodroczenie rozprawy, mimo wystąpienia powodów wskazujących na usprawiedliwioną niemożność stawienia się strony, nie musi powodować nieważności postępowania, jeżeli z okoliczności sprawy jednoznacznie wynika, że strona zajęła stanowisko, co do wszystkich kwestii prawnomaterialnych i procesowych występujących w sprawie, zgłosiła wszystkie dowody na poparcie swoich twierdzeń, ustosunkowała się do twierdzeń strony przeciwnej i do dowodów przeprowadzonych w sprawie oraz odmowy przeprowadzenia innych dowodów. W takiej sytuacji żądanie odroczenia rozprawy, może być potraktowane, jako nadużycie uprawnień procesowych i może uzasadniać odmowę ochrony praw tej strony, jeżeli usprawiedliwiają przekonanie sądu, że działanie strony prowadzi do przewleczenia procesu, bądź stanowi szykanę w stosunku do przeciwnej strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2009 r., I CSK 30/09; z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 463/13, niepubl.).

W uchwale z dnia 11 grudnia 2013 r., III CZP 78/13 (OSNC 2014, nr 9, poz. 87) Sąd Najwyższy przyjął, że z zasady rzetelnego procesu, obowiązku uczestników działania zgodnego z dobrymi obyczajami (art. 3 k.p.c.) oraz celu procesu, którym jest rzeczywista ochrona praw podmiotowych wynikających z prawa materialnego, wywodzona jest autonomiczna konstrukcja nadużycia prawa na gruncie prawa procesowego. Zasada ta może mieć zastosowanie w sytuacji, w której określone uprawnienie mieści się w dyspozycji normy procesowej, ale skorzystanie z niego służy innemu celowi niż uzyskanie ochrony praw podmiotowych, a skutek wykonania tego uprawnienia byłby sprzeczny z funkcją przepisów i ekonomią procesową. Sąd Najwyższy stwierdził, że zakaz nadużycia praw procesowych należy uznać, obok zasady efektywności i równouprawnienia stron, za istotny składnik rzetelnego procesu. Sąd może i powinien przeciwdziałać podejmowaniu przez stronę czynności tamujących tok postępowania i tym samym pozbawiających przeciwnika procesowego możliwości uzyskania efektywnej ochrony. Prawidłowe zastosowanie tej zasady wymaga pogodzenia jej z gwarancjami procesowymi i poszanowaniem prawa do sądu. Stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w przedstawionej uchwale oraz wskazanych orzeczeniach podzielił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 marca 2015 r. (II CSK 443/14 LEX nr 1730599), w którym wskazano, że korzystanie przez stronę z uprawnień procesowych nie może powodować ograniczenia uprawnień procesowych strony przeciwnej. Przyjęcie przez sąd, że skorzystanie przez stronę z uprawnienia procesowego stanowi nadużycie praw procesowych, może nastąpić tylko na podstawie dogłębnej oceny okoliczności sprawy, w pełni uzasadniającej ustalenie, że działanie strony jest podyktowane nierzetelnym celem, a w szczególności zamiarem utrudnienia lub przedłużenia postępowania, czego można dokonać przez porównanie celu uprawnienia procesowego ze znaczeniem wykorzystania go w konkretny sposób. Odmowa zatem skorzystania przez stronę z uprawnienia procesowego, jako wyjątek od zasady realizowania go, wymaga wystąpienia w sprawie szczególnych okoliczności.

Zachowanie strony pozwanej na gruncie niniejszej sprawy należy ocenić jako nadużycie prawa podmiotowego.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 grudnia 2014 r. (I ACa 875/12 LEX nr 1623937) w sytuacji istnienia obligatoryjnych przesłanek odroczenia rozprawy z art. 214 § 1 k.p.c., uchybienie powołanemu przepisowi przez sąd nie musi powodować nieważności postępowania, jeżeli z okoliczności sprawy wynika, że strona już zajęła stanowisko co do wszystkich kwestii prawnomaterialnych w postępowaniu, zgłosiła wszystkie istotne dowody dla poparcia swoich tez, ustosunkowała się do twierdzeń strony przeciwnej.

Strona pozwana zajęła stanowisko w sprawie w sprzeciwie od wyroku zaocznego, korzystała z pomocy ustanowionego pełnomocnika z urzędu, mogła się z nim kontaktować w formie telefonicznej lub listownej, czego jak wynika z oświadczeń pełnomocnika, w ogóle nie zrobiła.

Ostatecznie zatem Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie dokumentów prywatnych przedłożonych przez powoda, zeznań świadków i zeznań powoda.

W ocenie Sądu, wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały i tak z przedłożonych przez powoda dokumentów prywatnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w całości okazało się zasadne.

W przedmiotowej sprawie nie budzi wątpliwości, że strony łączyła ramowa umowa sprzedaży, na podstawie której pozwana nabywała od powoda odzież. Z powyższego tytułu powód wystawił pozwanej faktury VAT opisane w pozwie.

Nie ulega także wątpliwości, że pozwana jako kupujący nie uiściła ceny za nabyty towar w postaci odzieży.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Sprzedaż jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, a dodatkowo świadczenia jednej strony są odpowiednikami świadczeń drugiej strony, co przesądza o tym, że umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej. Z istoty swej umowę sprzedaży cechuje odpłatność. Przez czynność odpłatną należy rozumieć taką czynność przysparzającą, na podstawie której osoba dokonująca przysporzenia majątkowego otrzymuje lub ma otrzymać w zamian korzyść majątkową (vide: W. A., I. J., S. K., Prawo cywilne, 1998, s. 268–269). Wyrazem jej odpłatności jest obowiązek kupującego zapłaty ceny, bowiem odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena, a więc ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy (vide: Katner W., w: System PrPryw, t. 7, 2004, s. 12; Gawlik Z., w: Kidyba, Komentarz KC, t. III, Cz. szczególna, 2014, s. 26; Jezioro J., w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2014, s. 1066; Banaszczyk Z., w: Pietrzykowski, Komentarz KC, t. II, 2015, s. 248; Haładaj K., w: Osajda, KC. Komentarz, t. II, s. 1021; Żuławska C., w: Komentarz do KC, Ks. III, cz. 2, 2011, s. 17).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należało uznać, że stronie powodowej należy się zapłata za towar, który w ramach wiążącej strony umowy przekazała pozwanej, a za który nie otrzymała ekwiwalentu pieniężnego w postaci ceny. Z załączonych do pozwu dokumentów bezspornie wynika, że spełniona została przesłanka wezwania dłużnika do zapłaty jak i pisemnego oświadczenia o uznaniu długu, co uzasadniało wydanie wyroku uwzględniającego powództwo zgodnie z żądaniem pozwu co do roszczenia głównego jak i świadczeń ubocznych.

Należy w kontekście przedmiotowej sprawy zaznaczyć, że złożenie oświadczenia o uznaniu roszczenia, poza skutkami w zakresie przedawnienia ma to znaczenie, że osoba, której to roszczenie przysługuje nie musi się powoływać na źródła samego zobowiązania, mogące wynikać czy to z faktur, czy też z umowy, albowiem w takiej sytuacji ciężar dowodu braku istnienia wiarygodności objętej uznaniem przechodzi na stronę przeciwną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku- Wydział Cywilny z dnia 31 marca 2016 r. I ACa 1092/15, Legalis Numer 1446561).

Uznaniem roszczenia jest każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące, co do zasady, a w niektórych przypadkach także co do wysokości. Jednakże przepisy o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli mogą mieć zastosowanie tylko do tzw. uznania właściwego, gdyż uznanie niewłaściwe nie jest oświadczeniem woli (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi - I Wydział Cywilny z dnia 9 marca 2016 r. I ACa 1339/15, teza redakcyjna Legalis numer 1446447).

W przedmiotowej sprawie, pozwana potwierdziła rozliczenie finansowe między stronami- saldo, potwierdziła istnienie wymagalnej wiarygodności, nie kwestionowała wysokości długu w tym dokumencie, zobowiązała się przy uznaniu długu do spłaty zadłużenia. Uznanie długu (art. 123 §1 pkt 2 k.c.) przerwało bieg terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę należności z faktury nr VAT Nr (...) z dnia 2 kwietnia 2012r. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególnie nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Od uznania długu w dniu 26 listopada 2015r. do daty złożenia pozwu 14 grudnia 2016r. nie upłynęło 3 lata.

Mając na uwadze powyższe orzeczono o utrzymaniu wyroku zaocznego w mocy (art. 347 k.p.c.).

W oparciu o przepis art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. orzeczono o kosztach procesu w wyroku zaocznym. Zasądzone w wyroku zaocznym koszty procesu stanowiła: opłata sądowa od pozwu w wysokości 1247 złotych, kwota 3.600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Od pozwanej nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...)kwotę 3741 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu po skierowaniu sprawy do postępowania zwykłego rozpoznawczego.

Na podstawie § 8 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2016.1715 z dnia 2016.10.18), Sąd nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Ł.na rzecz pełnomocnika pozwanej kwotę 3600zł oraz VAT za pomoc świadczoną z urzędu.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,
2. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego.